

ved at grave Guller paa beskyttede Arealer, var det bedre, at man gravede store Guller paa sin egen Grund end paa Andres, Noget, jeg i og for sig ikke kunde modsigge. Hvor vidt der er Anledning til i dette Lovforslag at optage en Bestemmelse som den, det erede Medlem for Kræstø Amts 6te Valgkreds (Vossen) omtalte, skal jeg ikke i dette Dieblit erklære mig om; jeg maa naturligvis ønske i den Henseende at se et Forslag formuleret, inden jeg endelig erklærer mig. — Jeg kommer nu til det meget omtvistede Spørgsmaal om Indbænningsforetagender eller Ikke-Indbænningsforetagender. Det erede Medlem, som sidst havde Ordet, støttede for saa vidt det erede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds, som han mente, at der ikke var nogen stor Forskjel eller i alt Fald ikke Grund til at gjøre nogen stor Forskjel mellem Beskyttelsesdige og Indbænningsdige. Jeg skal her henholde mig til Ytringer, der ere komne frem fra flere Sider; at der jo slet ikke i dette Lovforslag er Spørgsmaal om at forhindre Speculationer, ikke paa nogen mulig Maade. Nei, Spørgsmaalet er om, hvor vidt man skal kunne tvinge Andre til at være med til en Speculation, der er mer eller mindre povelig. (Steenstrup: Der er ogsaa Spørgsmaal om at affjære Noget, som man har i Forveien.) Nei, Spørgsmaalet er det, som jeg sagde; det erede Medlem, der vist nok har en rig Erfaring i saa Henseende, kan sige sig selv, at selv om et Dige har staaet i mange Aar, er der den Risiko, at det kan blive gjenembrudt (Steenstrup: Ja selv om det er skylbsat). Ja selv om det er skylbsat, og der er ingen Grund til at tvinge Folk til at deltage i et Arbejde, som Enhver maa erkende, er mere eller mindre risikabelt. (Steenstrup: Det vil jeg heller ikke.) Det vil Lovforslaget ikke, og det vil jeg heller ikke. Spørgsmaalet er altsaa, om der kan paavises et Tidspunkt, da man kan antage, at Risikoen væsentlig er forbi, og om det end kan indrømmes, at der er Tilfælde, hvor det kan vise sig ikke at staa til, saa tror jeg dog ikke, at der kan vælges noget bedre Tidspunkt end dette, at Forderne ere blevne skylbsatte. Det er det bedste Regn paa, at den Risiko, som altid og væsentlig er forbunden med saadanne Foretagender fra Begyndelsen af, maa siges at være ophørt. Hvad det erede Medlem vil med Afkaten af 1848, maa jeg tilstaa, at jeg ikke veed (Steenstrup: Det skal jeg forklare); thi denne Afkat handler ogsaa kun om Diger, der oprettes til Beskyttelse mod Stormflod og deslige, og jeg ser ikke rettere, end at alt det, som den giver, maatte ogsaa det nærværende Lovforslag kunne give. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at det, som det erede Medlem vil, er at man skal kunne tvinge (Steenstrup: Nei, det vil jeg slet ikke), — jeg veed ikke om den erede

Formand finder det tilstedeligt, at det erede Medlem saaledes stadigt provocerer mig?

Formanden: Maa jeg bede det erede Medlem om ikke at afbryde den høitærede Minister.

Indevrigsministeren: Jeg siger altsaa, at det, som det erede Medlem vil, er Ret til at kunne tvinge Andre til at bære Følgerne af Ulykken; men foresten kan jeg ikke se, at der i og for sig er Noget i Veien for at opfylde det erede Medlems Begjæring, at Afkaten af 6te Juni 1848 holdes i Kraft for Indbænningsdigers Vedkommende, saalange indtil disse ifølge Lovforslagets § 19 kunne blive undergivne dems Bestemmelser. Jeg ser, som sagt, ikke, at der i dette Dieblit kan være noget Bæsentligt i Veien derved. Det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) nævnte den svenske Lovgivning og bemærkede ganske rigtigt, at den væsentlig fik sin Anvendelse ved Vandankninger og Deslige. Jeg tror nu ikke, at vor Lovgivning er saa forskjellig deraf, idet den jo, naar der er Tale om Vands Afledning og den Slags Ting, giver dem, der ville foretage Sigt, store Bevættigheder og ikke generer sig for at sige: Du har Nytte af dette Foretagende, og Du skal derfor være med til at betale de Omkostninger, som Arbejdet fordrer. Der er blevet reist en vis Tvivl om Bevættigheden i Bestemmelsen i § 11, hvorefter man kan lade Amtsraadet give sin Garanti for de Midler, som behøves til Anlægsomkostningerne. Jeg tror, at dette er en Bestemmelse, som man saa langt fra kan misbillige, at jeg netop optog den ved 3die Behandling, fordi jeg erkjendte, at den vilde være nyttig i mange Tilfælde, og — saa vidt jeg kunde skønne — ikke til Skade for Nogen. Det stiller sig nemlig saaledes, at saakæmt Digelaget bestaar af en hel Del forskjellige Eiendomme, vil det være meget vanskeligt for dette Digelag i Samling — altsaa paa Digelagets Vegne — at kunne optage Laan, fordi den største Del af de Folk, som man vil laane af, vilde sige: Vi ville ikke have med Eder at gjøre; vi ville ikke vide af en halv Snes Skyldnere at sige; men dersom Digelagets Bestyrelse kan træde til, saa have vi ikke Noget derimod. Dette kan imidlertid selvfølgelig ikke ske, naar hver enkelt Mand skal have sin Andel af Laanet thinglæst og i sin Eiendom give Pant for det Beløb, som han skylder; men derimod kan det ske uden Vanskelighed, naar Amtsraadet vil give sin Garanti derved, idet nemlig Amtsraadet i Følge denne Lov haade for disse Udgifter og for de af Digelagets øvrige Udgifter, som forstudsvis udredes af Amtsrepartitionssonden, har Udpantningsret saa vel for Afdrag og Renter som for Kommuneafgifter. Deri ligger altsaa ikke blot en Betyggelse for Laangiveren, men ogsaa den Be-